

Effata!

Időpont: Szentháromság utáni 12. vasárnap, 1956. augusztus 19.

Alapige: Márk 7,31-37.

Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kéri vala őt, hogy vesse reá kezét. Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét, És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. És szerfelett álmélgodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

Vannak a bibliában le nem fordított arám szavak. Ilyen például: Talitha kumi! /Márk 5,41./, vagy: Éli, Éli! Lama sabaktani? /Mt. 27,46./. Mindkettő Jézus szava. Ilyen ez is: Abba! Így szólította Jézus is Istent /Mk. 14,36./, meg Pál apostol is. /Róma 8,15., Gal. 4,6./ Ilyen a mai szent leckében is ez a szó: Effata! Ha megfigyeljük ezeket a helyeket, akkor kitűnik, hogy a szent írók mindig akkor nem elégedtek meg a fordítással s közölték az eredeti szavakat, mikor valami rendkívüli élmény, vagy sorsfordulat fűződik a szóban forgó szavakhoz.

Talitha, kumi! Ez a mondat Jairus leányának ravatala fölött hangzott el. A ravatalon ott feküdt a drága gyermek. Hiába költögette zokogó anyai szó, sirató asszonyok fülsértő jajgatása. Nem hallotta. De mikor Jézus ajkán elhangzott ez a rövid mondat, azt meghallotta s életre tért. Lehet-e csodálni, hogy ez a két szó ott zengett elfelejthetetlenül a tanítványok és Jairusék lelkében?

Éli, Éli! Lama sabaktani? Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet? Ez a mondat ott hangzott el a kereszt legborzalmasabb pillanatában a szenvedő Jézus ajkán, mikor az Istentől való elhagyatottság, a kárhozat mélységébe zuhant alá értünk és helyettünk. Lehet-e a szemtanúknak és fültanúknak ezt a mondatot elfelejteni? Nem. Valahányszor eszükbe jut, mindig maguk előtt látják a kintől vonagló Jézust s hallják, nem fordításban, hanem úgy, ahogy mondta, eredetiben Jézus sikoltását.

Abba, Atya! Így szólította Jézus Istent az imádságában. Bizonytal nem is egyszer. A sok közül azonban csak egy rögződött kitörölhetetlenül a tanítványok lelkébe. Mikor Jézus a Gethsemáné kertjében gyötrődött s véres verítéket izzadva könyörgött a keserű pohár

eltávoztatásáért, akkor is így szólította meg Istent: Abba! Megrendítő és felejthetetlen élmény volt hallani, hogy Jézus a keserű poharat kínáló Istent is Atyának látta és vallotta.

Mikor Pál apostol Saul korában reszketve várta Isten ítéletét s ítélet helyett kegyelmet kapott, a megtérés kegyelmét a Szentlélek által, és először látta meg az Úristenben a szerető mennyei Atyát, s merté így megszólítani imádságában: Abba! Atyám!, azt a pillanatot sohasem fogja elfelejteni. Évek múlva is még így cseng a fülében a szó: Abba!, tele remegéssel és bizalommal, ujjongással és szeretettel.

Ilyen élmény és sorsfordulat fűződik a mai történetben is ehhez a szóhoz: Effata! Ez a Jézus ajkán elhangzó szó volt az első, amit életében meghallott a történetbeli süket ember. Ez a szó lehetett az első, amit az utánczás törvénye szerint a néma értelmesen kiejtett az ajkán. Ez a szó jelentette életében a nagy fordulatot: a csendből a hangok világába, az értetlenség kínjából a gondolatközlés szabadságába, a koldussorsból az emberi életbe. Nem csoda, hogy ez hangzik benne folyton s ez visszhangzik Márk evangélista ajkán is.

Effata, azaz: nyilatkozzál meg! Legyen ez ma a mi életünkben is ilyen sorsdöntő szó. Mintha csak nekem magamnak mondaná egészen külön, elválasztva a templomi sokaságból. A siketnémánál két irányban szólt a parancs: a fülnek és a szájnak, mi szűkítsük le ma a szó célját s csupán úgy figyeljünk reá, mint amit szájunknak mond Jézus: Effata! Nyilatkozzál meg!

1. Effata! Nyíljék meg szájad közbenjáró imádságra!

„És hozának néki egy nehezen szóló siketet és kérik vala őt, hogy vesse reá kezét”. /32. v./ Így történik Jézus és a beteg találkozása. Nem tudjuk, kik vitték a nyomorékot Jézushoz. Szülei-e, vagy testvérei, barátai, vagy ismerősei, vagy csupán névtelen lelkek, kik hittek Jézusban és szívből sajnálták a nyomorékot? Akárki vitte, jól tette. Közbenjáró szolgálatot végzett vele.

Nem gondolod, hogy ma is fennáll ennek a szolgálatnak a kötelezettsége? Akik hisznek Jézusban, ismerik hatalmát és kegyelmét, azoknak ma is kötelessége, hogy odavigyék Hozzá azokat, akik nyomorognak, holott Jézus segíthetne rajtuk. Ne mondd: ma már nem lehet, Jézus már eltávozott e földi térekről! Ma is lehet. Ha valakit a közbenjáró imádság karjain odaviszünk Jézus elé, annál a Jézussal való találkozás nem kevésbé valóságos, mint a bibliai történet siketnémája számára. A mi szívünk és szánk azonban olyan nehezen nyílik meg erre a szolgálatra. Nem mondom, hogy nem imádkozunk másokért, de előbb rendszerint megpróbálunk minden emberit, azután panaszkodunk, ha nem jön megoldás, talán még zúgolódunk is Isten és a sors ellen, némelyikünk talán még átkot is szór. Ez mind előbb jön s csak a sor végén, legutoljára jön, mint a fuldoklónak a szalmaszál, a közbenjáró imádság. Ez az imádság is – megfigyelhetjük – Istenhez szól és nem Jézus Krisztushoz. Közérthetően fejezem

ki magamat: Isten gondviselő szeretetéhez folyamodunk s nem a Krisztusban kijelentett kegyelemhez. Gyermeki jogunk alapján várjuk mennyei Atyánk segítségét s elfelejtjük, hogy ezt a jogot már régen elvesztettük s csak a bűnbocsátó irgalomban lehet reménységünk.

Pedig a közbenjáró imádság földrengető hatalom. Péter és János fogsága idején közbenjáró imádságban vitte a gyülekezet az evangélium veszélyeztetett ügyét Isten elé. „És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyültek, és betelének mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala”. /Csel. 4,31./ A közbenjáró könyörgésre megrendül a föld, megnyílik az ég, tűnik a félelem, felbátorodik a bizonyoságtetés. Miért hagynád parlagon ezt a csodálatos lehetőséget? Effata! Nyíljék meg szájad közbenjáró imádságra!

2. Effata! Nyíljék meg szájad bizonyoságtételre is!

A siketnéma meggyógyítása történetének olvasásakor önkéntelenül felmerül az emberben, hogy miképp tudta meg Márk a gyógyítás történetét. Nem a gyógyítás tényét, mert az mindenki előtt nyilvánvaló volt, hanem a gyógyítás történetét, mert az meg teljes titokban történt. Jézus kivitte a nyomorékot a sokaság közül egymagát. A gyógyításnak tehát nem volt idegen szem- és fültanúja. Csak Jézus és a nyomorék tudhatta, hogy mi történt. Világos, hogy Jézus nem mondta el, mi történt, hiszen mikor az egész köztudomású lett, akkor is tiltotta, hogy híreszteljék a dolgot. /36. v./ Nem mondhatta el tehát más, mint maga a meggyógyított. Abban, ahogy Márk elmondja, a siketnéma elbeszélésének két vonására lehet következtetni. A nagy dolgon keresztülment, izgatott ember bőbeszédű részletességével mondja el a történeteket. Egészen aprólékosan mondja el, hogy mit csinált vele Jézus. Így lett azután ez a történet egyike azoknak a ritka gyógyítás-történeteknek, amelyekben nemcsak a gyógyítás ténye van megörökítve, hanem annak módja is le van írva.

A másik, ami a leírásból kitűnik, az, hogy a siketnéma elbeszélésének egy vezérszava van: Effata! Mindig ehhez tér vissza. Mindig ezt ismételteti. Ezért marad oly feledhetetlen a hallgatói számára.

Nem csak a siketnéma ajka nyílik meg bizonyoságtételre. Ráragad a sokaságra is. Oly elemi erővel tör ki ajkukon az, ami a szívükben van, hogy fel sem lehet tartóztatni. Még Jézus tilalma sem tudja megakadályozni. Igaz ugyan, hogy Jézus nem a bizonyoságtételt tiltja el szavaiban, hanem a reklámot, nem a lélek feltárulását, hanem az ó ember fontoskodását, nem a betegek Jézushoz való hívogatását, hanem a Megváltónak csodadoktorrá való lealacsonyítását, tilalmát azonban mégis lehetett volna úgy értelmezni, hogy hallgatni kell az egészről.

Milyen nehezen nyílik meg a mi szánk is bizonyágtételre! S ha megnyílik, akkor is mennyire inkább csak kötelességből és nem szívből, önként! Milyen nehezen, ügyetlenül, értelmetlenül beszélünk Krisztusról. Pedig világos, hogy Ő nem prédikációt vár tőlünk, sem teológiai fejtegetést, vagy vallásbölcseleti nagyképűsködést, hanem egyszerű tanúbizonyágot arról, amit velünk tett.

Ne foszd meg magad Krisztus áldásának tudatosításától, rögzítésétől, másokat a veled való örvendezéstől és az útmutatástól, hanem Effata! Nyíljék meg szájad bizonyágtételre!

3. Effata! Nyíljék meg szájad Krisztus magasztalására!

Az igazi bizonyágtétel nyomán mindig Krisztus lesz naggyá és nem a bizonyágtévő. Nem az lesz a fontos, hogy mit tett velem az Úr, hanem az, hogy mit tett velem az Úr. Ez történik a siketnéma bizonyágtétele után is. A sokaság egészen eksztázisba jut, magánkívüli állapotba kerül s álmélkodva kiáltja: „Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.” /37. v./ Egyetlen tény áll előttük, de ez az egyetlen tény elég ahhoz, hogy fénybe borítsa a múltat, jelent és a jövőt: Mindent jól cselekedett! Mindent jól cselekszik! Mindent jól fog cselekedni!

Előtted is ott áll egy tény. Nem egy a sok közül, mint a sokaság előtt, hanem egyedülálló. Sokkal nagyobb, mint a siketnéma meggyógyítása. Ez a tény: a kereszt. Amit Jézus a kereszten tett érted és veled, elég-e az neked ahhoz, hogy fényárba borítson múltat, jelent és jövőt és szíved megtöltse hálaadással, ajkad magasztalással? Higgy és magasztald Őt akkor is, mikor eltűnik előled a segítő Jézus és valahová félremegy. Nem azt jelenti ez, hogy nem segít, hanem azt, hogy már folyik a segítség. Ebben a történetben csak pár perc talán a várakozási idő, Saulnál Damaszkuszban három nap, Mózesnél a pusztában 40 év. Higgy és majd látsz, de addig is Effata! Nyíljék meg szájad Krisztus magasztalására! Ámen.